

5

Keď veľká ručička odšartuje novú hodinu, akurát pred budovou letiska zabuchnem dvere na taxíku. Taxikár, celkom milý pán v stredných rokoch, mi pomôže s batožinou, za čo mu s úsmevom poďakujem a nechám mu vyššie prepitné.

Z kufra na kolieskach povytiahnem rúčku a pohnem sa do letiskovej haly, kde by ma mal niekto čakať. Poznám len čas odletu, inak nič. Hádam sa nestratím hneď v prvý deň.

Ani sa poriadne nerozhliadnem, keď zbadám, ako ku mne kráča Kim. „Jessica!“ zvolá zvesela. Oplatím jej úsmev a rovno aj priateľské objatie. Na tie si musím čím skôr zvyknúť. Prezrie si ma od hlavy po päty a dokonca vykukne za mňa. „Iba jeden kufor?“

„Je to málo?“ spýtam sa zarazene.

Zasmeje sa. „Na tri mesiace? Áno, ja mám tri. No menšie.“

Ak si všimla môj prekvapený výraz, nijako ho nekomentuje a popoženie ma k pultu, kde odbavíme formality a dostanem svoju letenku.

„Zoznámim vás s ostatnými,“ oznámi mi, kým sa cez kontroly presúvame k našej bráne.

„Koľko ľudí je v tíme?“

„Mení sa to v závislosti od miesta. V Štátoch máme vlastnú časť tímu, pre Európu zase iných ľudí. Stabilný počet je nejakých tridsať, plus-mínus.“

„Všetci sú už tu?“

„Väčšina,“ prikývne Kim. Prejdeme poslednou letiskovou kontrolou. „Sú tu chalani z kapely, zopár technikov a hlasový korepetítor. S nimi sa môžete zoznámiť, aj keď v menách budete mať zo začiatku asi menší zmätok.“

Keď si odložíme doklady každá do svojej kabelky, Kim na mňa z boku pozrie. „Strávime spolu nasledujúce tri mesiace, takže, prosím, volaj ma Kim.“

„Jessica,“ prijmem jej ruku a priateľsky ju stisnem.

„Môže byť Jess? Jessie?“

„Stačí Jess,“ ozvem sa rýchlo. *Jessie, tak mi vravel Matt.*

Kim prikývne a vzápätí si hlasnejšie odkašle. „Vážení, venujte mi pozornosť, prosím!“

Čo to, sakra, robí?

„Rada by som vám predstavila nového člena v našom tíme, Jessicu.“ S jej pohľadom sa na mňa uprie niekoľko ďalších. Kim mi naznačí, že sa mám uviesť sama.

Prezriem si prítomných. Márne medzi nimi hľadám jedny nebesky modré oči.

Prečo ho vlastne hľadám?

Do líc mi stúpa červeň. Dúfam, že sa nestrápnim hneď na úvod. „Ehm, zdravím,“ odkašlem si, aby mi bolo rozumieť. „Som Jessica a najbližšie tri mesiace vás budem fotiť, takže by ste sa mali iba usmievať, ak chcete byť pekní na fotkách.“ Môj pokus o vtip nevypáli podľa predstáv, ale zo zdvorilosti sa niektorí zasmejú.

Kim ma zachráni. „S tým súhlasím. Nejaké otázky?“
Zozadu sa ozve: „Si zadaná?“

Medzi prítomnými tentoraz zašumí skutočný smiech.

„Nemyslela som otázky *tohto typu*, Louis!“ zakričí Kim s dávkou ironie.

„Prečo? Je to normálna otázka!“ nevzdáva sa dotyčný.

„Okej, vyriešime to neskôr,“ schladí ho Kim, a keďže sa nik ďalší neozve, predstavovanie sa nateraz skončí. Odlahne mi.

O pár minút osamiem. Napravím si tašku s foťákom, so svojím miláčikom, a zložím sa na stoličku v hale. Pristavia sa pri mne noví kolegovia a prehodíme zopár slov. Zdajú sa byť milí a myslím, že si budeme rozumieť.

„Tak ako, si zadaná?“ ozve sa za mnou, keď odídu. Všetci okrem jedného.

„To je trochu osobné, nemyslíš?“ Otočím sa za hlasom. Ocitnem sa zoči-voči vysokému tmavovlasému chalanovi, ktorý si ma premeriava hnedými očami.

„Nemyslím, ja som nezadaný.“

„Fajn, beriem na vedomie.“

„Máš nejakú krátku pamäť.“ Zjaví sa pri nás ďalší chalan. Je odo mňa skoro o hlavu vyšší, hnedé vlasy má trochu rozstrapatené a na tvári mu poihráva priateľský úsmev. Pár dní sa neholil, čo ho robí starším.

Ten prvý – ak si dobre pamätám, Kim ho oslovila menom Louis – sa naňho nechápavo pozrie. „Čo to tu splietaš, Jake?“

„Nemáš náhodou v zmluve uvedené, že nie je prípustné nadväzovať osobné vzťahy na pracovisku?“

Louis sa zazubí. „S tým som nemal problém, kým tu nebola Jess. Nezačnem si predsa s Nealom.“

Nadvihne mi kútiky úst. Ani ten ďalší chalan, ktorý sa k nám pridá, neskryje úsmev.

„Ty si prípad,“ pretočí oči a obráti sa na mňa, „ahoj, ja som Jake. Hrám na elektrickú gitaru v Nealovej kapele.“

„Ja som Jessica. Teší ma, Jake.“

„Louis, klávesy,“ predstaví sa aj prvý z nich a žmurkne na mňa, „pôjdeš s nami na kávu? Kúsok odtiaľto je *Starbucks*. Napíšu ti na pohár aj meno.“

Zasmejem sa. „Viem, čo je *Starbucks*. Neprišla som z jaskyne.“

Uškrnie sa. „Podme, potrebujem rannú dávku kofeínu.“ Dám sa zväbiť, keďže bez kávy sa nedokážem naštartovať, najmä takto skoro.

Usadíme sa k voľnému stolu a bavíme sa o všeličom. Nechám rozprávať najmä tých dvoch, lebo melú jeden cez druhého a nechce sa mi ich prerušovať. Celkom ma baví to ich doberanie a vtipkovanie. Neviem zakryť úsmev.

„Zdravím, šéfe,“ uškrnie sa Jake a odtiahne voľnú stoličku od stola.

„Niekomu je zrána veselo,“ poznamená Neal. Odtieň jeho hlasu vo mne zarezonuje. Pozrieme sa na seba.

Kývne mi na pozdrav. „Vitaj, Jess. Vidím, že s dvoma päťtinami kapely sa už poznáš.“

Zovriem v rukách svoj kelímok s kávou. „Nemala som príliš na výber.“

„A ešte stále si mi nepovedala, či si voľná,“ nadhodí znovu Lou.

Jake prevráti oči. Mám chuť ho napodobniť, ale nesprievim tak. Prsty pravej ruky mi automaticky zablúdia na ľavý prstenník, a to ma rýchlo vráti do reality. Aj Nealov pohľad, ktorý sleduje moje podvedomé gesto. Ruky si radšej zložím v lone.

Jake dopije kávu. Prázdny kelímok ukázkovo trafi do odpadkového koša. „Ideš na to príliš zhurta, kámo. Je tu s nami necelú hodinu, takže si daj pohov.“

Chvalabohu, že k nám mieri Kim. Hľadí prísne na Neala. „Konečne si tu! Už som myslela, že to nestihneš.“

„Vždy predsa stíham,“ poznamená.

Kim obráti pozornosť na mňa. „Predtým som sa ťa nestihla spýtať na zmluvu. Doniesla si mi ju podpísanú?“

Pootvorím ústa, ale hneď ich aj zatvorím. V mysli rýchlo spriadam uveriteľnú výhovorku.

„Dotiahli ste ju včera?“ vyzvedá ďalej.

Na sekundu si dovoľím pozrieť na Neala. Jeho pohľad nič neprezrádza. Pochopím, že jeho hosť a nemôžem spomenúť. „Ehm, keď som prišla, zistila som, že... že som ju zabudla doma,“ poviem prvé, čo mi napadne. „A to som si bola istá, že som si ju pred odchodom strčila do kabelky. Ženy a ich kabelky, ach! Môžeme sa na ňu pozrieť teraz?“

Udivene si ma premeria. „S Nealom ste teda nevyriešili nič?“

„Nič. Len som sa vyzliekla a zase obliekla.“

Sekundu, dve je ticho. Následne chalani vybuchnú do rehotu, aj Neal sa smeje. Kim tiež myká kútikmi úst.

Dôjde mi, čo som povedala. „Teda ja... my –“ usilujem sa z toho vykrútiť, ale pri ich smiechu to vzdám. Červeně, čo sa mi rozpája v tvári, vraví za všetko.

Kim mi naznačí, nech idem za ňou. „Nemám tušenie, čo ste vy dvaja včera stvárali, ale muselo to byť zaujímavé.“

„Ďakujem, že si im nič neprezradila,“ ozve sa zrazu vedľa mňa Neal.

Postávam pri obrovskom okne a sledujem letiskový ruch. Vždy ma fascinovalo, ako tie obrovské stroje vzlietajú k oblohe.

Zboku naňho pozriem, je vyšší odo mňa. „Nedakuj mi.“ Vrátim pohľad naspäť k oknu. Ruky si prekrížim na

hrudi. Nechápem, prečo ma vlastne vyhľadal. „Do tvojich súkromných záležitostí ma nie je nič, Neal.“

„Odišla si,“ povie len, znie to skoro ako výčitka.

Zasmejem sa. „A čo som mala robiť? Nebolo ti veľmi do reči.“

„Prepáč. Včera som to nebol ja,“ povzdychne si.

„To si musíš vyriešiť sám.“

„Už sa stalo.“

„Skvelé, ale ako som povedala, do tvojich súkromných –“

„Strávime spolu veľa času, takže som nechcel začať z nesprávneho konca. Prepáč mi ešte raz ten včerajšok, prosím.“

Vzhladnem k nemu a zistím, že stojí tesne pri mne, čo ma vyvedie z miery. Trochu sa posuniem. Nechcem rozoberať, čo sa stalo, tak poviem iba zdvorilé: „To je v poriadku.“

Vtedy mi zazvoní mobil. Vytiahnem ho z vrečka bundy a odľahne mi, že to nie je Matt. Neal pochopí, že potrebujem súkromie.

„Ahoj, mami,“ zodvihnem jej. V duchu sa pomodlím, aby príliš nevyzvedala. Zatiaľ o Mattovi a mne nevie, keďže boli s Richardom celý víkend odcestovaní. Pochybujem, že by sa im Matt pochválil tým, čo spravil.

„Jessica, zlatko, ako sa mi máš? Aký si mala víkend?“

Och, to radšej nechci vedieť! pomyslím si.

„Už ste doma?“ ignorujem jej otázky a odvediem pozornosť k nej. To vždy zaberie.

„Áno, prišli sme neskoro v noci. Bolo úžasne. Nabudúce pôjdeš do Monaka s nami!“

Zasmejem sa. „Nemôžeš ma nútiť. Uživaj si cestovanie pekne s Richardom.“

Zbadám, že Kim na mňa máva z druhej strany a vo-

lá ma, asi nás už idú odbavovať. Do hája. „Mami, musím končiť.“

Z reproduktora akurát ohlasujú náš let. „Kde si? Znie to, akoby si bola na letisku.“

Privriem oči a sklopím hlavu. „Som na letisku.“

Príde na to, do prdele. A to som chcela, aby sa to dozvedela inak a najmä inokedy.

„Niekam cestuješ?“

Vydám sa za zvyškom tímu. „Naskytla sa mi jedna pracovná príležitosť,“ súkam zo seba slová, aby zneli uveriteľne. „Letím do New Yorku na pár dní.“

A potom do sveta na ďalšie tri mesiace, mami!

„Čo na to Matt? Nenaruší vám to prípravy na svadbu? Mali ste ísť tento týždeň vyberať obrúčky, nie?“

Matt na to nič, pretože on o tom nemá ani šajnu, na koľko už nie je v mojom živote.

Hruď mi zovrie zvláštny pocit prázdna. A bolesti. Prípomienka svadby mnou nepríjemne otrásie. Ešte pred týždňom som sa tešila, aké obrúčky si s Mattom vyberieme. A dnes... Mamine slová sú ako zaucho. V živote svojho bývalého snúbenca som, žiaľ, nebola jedinou a za tie tri dni, odkedy som ho odstrihla, som neprišla na to, či som na vine ja alebo mi proste nedokázal byť verný...

Prehltnem slzy. Musím jej zaklamať, inak to nejde: „Mali, ale počká to. Je s tým v pohode, praje mi to.“

Mama si odfrkne. „Ale ty nerada cestuješ lietadlom!“

„Áno, no nejako to zvládnem, som už predsa veľké dievča,“ pokúsim sa o vtip, aj keď má pravdu. Vždy ma obchádza slabosť, keď musím cestovať letecky. „Ozvem sa ti ešte, dobre? Musím končiť, idem do lietadla.“

„Dobre, zlatko. Dávaj si na seba pozor!“

„Budem, neboj.“

Panebože, ona neprežije, keď sa dozvie pravdu! Zbož-

ňuje Matta, je to jej vysnívaný zať... teda, *bol*. Do prdele, zdá sa, že sa všetko na mňa zosype po telefóne, pretože domov sa vrátim až pred Vianocami.

„Si v pohode?“ spýta sa ma Kim ustarane. Zrejme mi vidno na tvári, aká som rozhodená.

„Jasné,“ silene sa na ňu usmejem. Radšej rýchlo vyhrabem z kabelky doklady a napravím si tašku s foťákom a notebook.

Vyšlo mi sedadlo pri okne. Výborne, aspoň ma pohľad na oblaky rozptýli, pretože mi už začína zvierat' hrdlo nervozitou. Neznášam lietadlá, letela som trikrát v živote. Zakaždým som to prežila iba s veľkým sebaprením a bola som šťastná, že som nemusela použiť prichystané papierové vrečko.

Teraz potrvá let vyše osem hodín.

Určite umriem.

Na čo som sa to dala? Ved' väčšina presunov bude práve lietadlom.

Z oválneho okienka práve sledujem letiskové vozíky vezúce našu batožinu, keď sa nado mnou ozve: „Je tu voľné?“

Otočím sa. „Ak máte toto miesto na letenke...“

Neal sa uškrnie a zloží sa vedľa mňa. *Vynikajúco!* Prečo pri mne musí sedieť práve on?

Letušky spustia svoj bezpečnostný prejav, takže sa zapnem a sústredím sa na ich slová.

„Máš niečo na čítanie?“ zjaví sa medzi sedadlami Louisova hlava.

„Krížovky?“ odvetím mu, na čo sa on zasmeje.

„Tie sa predsa nečítajú.“

„Ale zabiješ čas a potrápiš si mozgové závitý,“ neodpustím si.

Prevráti oči. „Tie ja nemusím trápiť.“

BARBORA ASTOR

„Už som sa zľakla, že povieš, že ich nemáš,“ doberám si ho.

Neal sa tomu od srdca zasmieje. „Ty sa s ním nepáraš.“

„Iba som bola úprimná,“ pozriem naňho a pokrčím plecami.

Keď sa lietadlo pohne a prechádza na odletovú dráhu, zhlboka sa nadýchnem a privriem oči.

„V pohode? Si strašne bledá,“ ozve sa Neal.

„Nezvládam dobre cestovanie lietadlom,“ prezradím mu potichu. Keď mu nevidím do tváre, aj sa mi to ľahšie priznáva.

„Prečo si to nepovedala hneď?“

„Aby ma prepustili?“

„Preto by ťa predsa neprepustili,“ namietne potichu. Naprázdno prehltnem, pretože lietadlo nabera rýchlosť. V ďalšej sekunde mi Neal vezme ruku do svojej a prepletie si so mnou prsty. Jemne mi ju stisne. „Bude to fajn.“

Drží ma, až kým nestúpname vysoko do oblakov, a celý čas mi palcom prechádza po pokožke.